

З «Волинських сонетів»

Забула ринь лінивая Гори́нь, —
От-от зовсім затримаються води...
Десь у лісах спинилися підводи,
По саму вісь втопившись у дряглинь...

Тече і ні розтоплена синь
На стріхи хат, на ниви і городи...
І сплять Садки, Кургани, Гориньгороди,
І спить уся сонливая Волинь.

Здається, й час зімкнув свої повіки, —
Ніколи більш не литимуться ріки,
Вози навек загрузли у багні...

Як увірвать годину цюю млосну,
Як закричать в цій важкій тишині,
Щоб раптом все прокинулося зо́сну?

Прага, 1930

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«STEFANOS I».